अब्रवीत् किल दाशार्हं वैराटीमार्ज्जुनिस्तदा । मातुलस्य कुलं भद्रे तव पुत्रो गमिष्यति ।
गत्वा वृष्ण्यन्धककुलं धनुर्व्वेदं ग्रहीष्यति । अस्त्राणि च विचित्राणि नीतिशास्त्रञ्च केवलं ।
इत्येतत् प्रणयात्तात सौभद्रः परवीरहा । कथयामास दुर्द्धर्षस्तथा चैतन्न संशयः । १९९०
तास्त्वां वयं प्रणम्येह याचामो मधुसूदन । कुलस्यास्य धृतार्थन्तं कुरु कल्याणमुत्तमं ।
एवमुक्ता तु वार्ष्णेयं पृथा पृथुललोचना । उच्छ्रित्य बाहू दुःखार्त्ता ताश्चान्याः प्रापतन् भुवि ।
अब्रुवंश्च महाराज सर्व्वाः साश्रुविलोचनाः । स्वस्रीयो वासुदेवस्य मृतो जात इति प्रभो ।
एवमुक्ते ततः कुन्तीं पर्य्यगृह्णाज्जनार्द्दनः । भूमौ निपतितां चैनां सान्त्वयामास भारत ।
इति श्रीमहाभारते आश्वमेधिके पर्व्वणि अनुगीतापर्व्वणि परिक्षिज्जन्मकथने षट्षष्टोऽध्यायः ॥ ६६ ॥
॥ वैशम्पायन उवाच ॥ उत्थितायां पृथायान्तु सुभद्रा भ्रातरं तदा । दृष्ट्वा चुक्रोश दुःखार्त्ता वचनञ्चेदमब्रवीत् । १९९५
पुण्डरीकाक्ष पश्य त्वं पौत्रं पार्थस्य धीमतः । परिक्षीणेषु कुरुषु परिक्षीणं गतायुषं ।
इषीका द्रोणपुत्रेण भीमसेनार्थमुद्यता । सोत्तरायां निपतिता विजये मयि चैव ह ।
सेयं विदीर्णे हृदये मयि तिष्ठति केशव । यन्न पश्यामि दुर्द्धर्षं सहपुत्रन्तु तं प्रभो ।
किन्नु वक्ष्यति धर्म्मात्मा धर्म्मराजो युधिष्ठिरः । भीमसेनार्ज्जुनौ चापि माद्रवत्याः सुतौ च तौ ।
श्रुत्वाऽभिमन्योस्तनयं जातञ्च मृतमेव च । मुषिता इव वार्ष्णेय द्रोणपुत्रेण पाण्डवाः । २०००
अभिमन्युः प्रियः कृष्ण भ्रातॄणां नात्र संशयः । ते श्रुत्वा किन्नु वक्ष्यन्ति द्रोणपुत्रास्त्रनिर्ज्जिताः ।
भवतोऽतः परं दुःखं किन्तदन्यज्जनार्द्दन । अभिमन्योः सुतात् कृष्ण मृताज्जातादरिन्दम ।
साऽहं प्रसादये कृष्ण त्वामद्य शिरसानता । पृथेयं द्रौपदी चैव ताः पश्य पुरुषोत्तम ।
यदा द्रोणसुतो गर्भान् पाण्डूनां हन्ति माधव । तदा किल त्वया द्रौणिः क्रुद्धेनोक्तोऽरिमर्द्दन ।
अकामं त्वां करिष्यामि ब्रह्मबन्धो नराधम । अहं सञ्जीवयिष्यामि किरीटितनयात्मजं । २००५
इत्येतद्वचनं श्रुत्वा जानानाऽहं बलन्तव । प्रसादये त्वां दुर्द्धर्ष जीवतामभिमन्युजः ।
यद्येतत्त्वं प्रतिश्रुत्य न करोषि वचः शुभं । सफलं वृष्णिशार्द्दूल मृतां मामवधारय ।
अभिमन्योः सुतो वीर न सञ्जीवति यद्ययं । जीवति त्वयि दुर्द्धर्ष किं करिष्याम्यहं त्वया ।
सञ्जीवयैनं दुर्द्धर्ष मृतं त्वमभिमन्युजं । सदृशाच्चसुतं वीर शस्यं वर्षन्निवाम्बुदः ।
त्वं हि केशव धर्म्मात्मा सत्यवान् सत्यविक्रमः । सतीं वाचमृतां कर्त्तुमर्हसि त्वमरिन्दम । २०००
इच्छन्नपि हि लोकांस्त्रीन् जीवयेथा मृतानिमान् । किं पुनर्द्दयितं जातं स्वस्रीयस्यात्मजं मृतं ।
प्रभावज्ञाऽस्मि ते कृष्ण तस्मात्त्वां याचयाम्यहं । कुरुष्व पाण्डुपुत्राणामिमं परमनुग्रहं ।
स्वसेति वा महाबाहो हतपुत्रेति वा पुनः । प्रपन्ना मामियञ्चेति दयां कर्त्तुमिहार्हसि ।
इति श्रीमहाभारते आश्वमेधिके पर्व्वणि अनुगीतापर्व्वणि परिक्षिज्जन्मकथने सप्तषष्टोऽध्यायः ॥ ६७ ॥
॥ वैशम्पायन उवाच ॥ एवमुक्तस्तु राजेन्द्र केशिहा दुःखमूर्च्छितः । तथेति व्याजहारोच्चैर्ह्लादयन्निव तं जनं ।
वाक्येनैतेन हि तदा तं जनं पुरुषर्षभः । ह्लादयामास स विभुर्घर्म्मार्त्तं शशिलैरिव । २००५